

ERZSÉBET KIRÁLYNÉ.

Üresebb lett a föld egy magasztos alakkal, szegényebb lett körülöttünk a világ a hitnek és bizalomnak egy élő zálogával, és árvább lett a magyar nemzet az ő angyallelkű királynéjával.

Nincs többé a mi felséges királyasszonyunk, a mi drága ERZSÉBETÜNK, a kinek fölszentelt személyét évtizedek során át a hódolat és szeretet rajongó érzelmeivel vettük körül s a ki e nódolatra és szeretetre szívének tiszta szeretetével kötelezte a nemzetet.

Óh mennyit vesztettünk vele! Mennyi eszményünk testesült meg az ő valójában! Királyné, mint a legelső magyar ember hitvese, a kinek személyén ez a lovagias nemzet annyi ősi tisztelettel és hűséggel csügg; királyné, mint a női méltóság, erény, báj és jószág foglalata, személyes tulajdonainál fogva is; és királyné, magyar királyné, történelmi hivatásánál fogva, mint a magyar nemzet őriző angyala, király és nemzet szívének összeforrasztója.

Deák Ferencz bölcsesége mellett az Ő mélységes szeretete találta meg az utat arra, hogy uralkodó és nemzet annyira megértsék egymást, mint négyszáz év óta nem.

Ezt a drága, felséges lényt vesztettük el. . .

Nem veszítettük el!

Szívünk sugallata biztosít róla, hogy a ki most testi halált szenvedett, az megdicsőült, hogy az ERZSÉBET név élő eszmévé vált, s ha most üresebb lett a föld egy magasztos alakkal, de a nemzet pantheonja gazdagabb lett vele, mert oda helyeztük nemzetünk legkegyeltebb alakjai közé e felséges nőnek örökké áldott, örökké bájoló képét.

Áldjuk az Ő szent emlékét, nemzetül; mindama jóért, mit a haza Neki köszön. És áldjuk a Gondviselést, mi, az emberiség nevelői, hogy a női erénynek és fenkölttségnek ezt a magasztos példaképét állította elénk, mint a nevelés egyik vonzó, lelkesítő, követendő ideálját.

Emléke legyen áldott a földön, halhatatlan lelke legyen üdvöz a mennyben örökké!

Négyesy László.

